

DEO OPTIMO MAX.
UNI ET TRINO.

VIRGINI DEIPARÆ, ET S. LUCÆ
Orthodoxorum Medicorum Patrono.

QUÆSTIO MEDICA.

QUOD LIBETARIIS DISPUTATIONIBUS
manè discutienda, in Scholis Medicorum, die Martis decimæ
Februarii M. DCC. XXXIX.

M. LAURENTIO FERRET,
Doctore Medico, Præside.

An Senium à fibrarum rigiditate?

I.

UÆ innumeris propè & delicatioribus machinis conflata fuit
machina, æternùm durare nec debuit, nec potuit. Certas passâ
mutationes, labitur sensim, deteritur, & frustra quis ab eâ
motus repeteret, quos antea tam miro exerceri ordine deprehende-
bat: ampliùs moveri nescia, ultimum sui tandem patitur detri-
mentum. Ejusmodi indolis & naturæ est humanum corpus, seu
immenâ illa solidorum & fluidorum compages, quâ constamus. Hanc mirari &
obstupescere satius quàm describere, judicamus. Flexilis initio, tenerrima, in-
crementi capax & detrimenti, prima duo durationis suæ exerceat tyrocinia, nu-
tritur, vegetat, crescit, donec incrementi sui æquum adepta, suo quasi praludat
victima funeri. Vix enim quis ætatis hujusce volatilis cœpit degustare delicias,

ut citò mutati omnia, labascere, & ruere in pejus animadvertit. Vanescit hilaris & expeditus corporis habitus, adest molesta & tarda sese movendi difficultas. Vultus olim lavis, purpureique distinctus coloribus, jam livefcit, rugis inficitur. Videas igne non indecoro lascivientes nuper oculos tenebrosos obvolutos caligine, quæ olim membra avidè luxuriabant, en feriare amant & quiescere. Pluunt è capite capilli, aut si ipsi, sæva minùs, fati necessitas aliquando pepercerit, posito quem à naturà acceperant, colore, cantieni induunt; claram vocem & sonoram fugat malè distincta vox & tremula. Quæ jucundè & alacriter exercebantur corporis functiones, nonnisi difficulter fiunt. Ruunt affatim oblectamenti cujuscunque fastidium, magna & inordinata gartendi putrigo, frequentior idearum infantilium caterva, gravissima præteritorum oblietatio, ruffis importuna, vix ulli ferenda sputatio, respiratio difficilis, cita, anhelosa. Enumerabo innumera alia morborum genera, quæ in senectutem tanquam ex jugi fonte emanare non sine summo doloris sensu videntur? Tanorum causam malorum quæris anxius? Desine hanc ulterius scrutari. Attende ad ea quæ in corpore singulis ætatibus geruntur, tumque in omnibus aliis liberum esse liquoribus per vasa transitum videris, dùm ipsi in senio tam desideratum hoc iter occluditur.

I I.

PERSEVERANTE æquabili, fluidorum per vasa motu & impetu, horumque debito in illa renixu, stat perfecta sanitas. Læso alterutro jam morbus ingruit; undè, quæ proportionè hoc vel illud magis læditur, eò gravior morbus. Et quisquam senectutem morborum omnium omnino maximum esse negaverit? Qui quondam à cerebro abundè secernebatur, & uno tenore in totum corporis habitum impellebatur succus nerveus, hujus glandulæ ferè viam oblitus in senio, debitæ sui copiæ corpus privat universum; hinc debilitas summa. Imminutæ vasorum in fluida actione, succi nutritii solitò minùs elaboratur; hinc imminuta, aut potiùs ferè nulla in extremis nutritio; hinc decrevit musculorum moles, hinc fit cutis laxior, hinc rugis exaratur corpus. Dolemus exules è capite capillos? Hos quoque fugavit nutrimenti defectus. Nempè obturatis vasculis capillorum vasa majora componentibus, hæc brevi obturantur, ita ut ad ipsa usque pervenire lymphæ nullatenus potest; hinc cripes ruere citò necesse est. Neque ira stupendum, rubros olim, albescere. Neminem enim, vel tantillum rebus physiologicis instructum, latet in crinibus vasa duplicis esse generis, lymphatica scilicet & sanguifera. Illa lympham tantummodò, hæc globulos rubros sero innatantes admittunt. Cùm ergo hæc vasa ejusdem naturæ sint ac cætera quæ passim in corpore disseminantur, quis ipsa innumeros efficere gyros & alia ubique aliis intrinseci diffiteatur? Hinc plures una miscentur colotes, qui innumeros alios, prout ille vel ille dominatur, oculis objiciunt. Ubi autem prædictus purpureus latex non sat magnâ vi impellitur ut solitum ingrediat iter, jam nulla mixtio; cernitur tantum humor albicans, seu lymphæ, quæ, utpotè globulis tenuior, minori vi indiget suos ut penetret canaliculos, hinc capillorum albedo. Quid plura de cæteris quæ miseros excruciare senes passim cernimus? Ætatem sanè lacrimis omnibus lugendam, quæ, dùm tristissima est, remoto communi hoc fonte ex quo prædictæ omnes ætumnæ oriuntur, omnium fuisset jucundissima!

I I I.

FIBRAM cum Bohethawio concipimus, quid minimum, simplicissimum, more terrestre, ex quo totum exurgit corpus humanum. Illa si spectetur sola, vix rigiditatis capax est; at aliis juncta similibus fibræ paulò

3
majorem efficientibus, ut debilitatem & laxitatem, ita & pati rigiditatem potest. Plures novimus hujusce rigiditatis causas, quas inter eminet nimia nutritio. Hinc eadem causâ labitur & perit fibra, quâ vegetaverat. Mollis initio, facilè fluidorum cedit impulsui, elongatur, nutritiæ ipsi particulae abundè accedunt, roboratur in dies, dum statum, quem *consistentia* dicunt, fuerit adepta. Jam non crescit amplius, æternumque hoc in statu maneret tuta, si quantum afflicta fluidorum ab ipsâ detrahitur, præcisè tantum à nutritione acciperet. At cum non solito major fiat deperditio, neque fibra in longum aut in profundum crescat amplius, perseverante eadem nutrimenti ratione, reliquum est ut in augmentum propriæ substantiæ augeatur. Porro hoc incremento tantillum robustior facta, fluidis in se impingentibus majus offert obstaculum; hinc humidum particulis fibræ constitutibus interpositum premitur magis, & in communem fluidorum alveum secedere cogitur; hinc crescit fibra, major ipsi durities accedit, imminuitur illius resiliendi vis paulò minor in dies abitura, augetur rigiditas, quæ certum adepta terminum, fluidis tandem per vasa negat omnino transitum. Hinc cur varii *de-cidentia* gradus?

I. V.

PLURES fibræ majores adunatæ & arctiori intricatæ junctæ membranæ efficiunt, quæ cavum in orbem contorta, vasculum efficit tenuissimum, vix subtilissimo liquori pervium. Id vasorum genus vasa ultima appellant, jure an injuria? Ex ultimis vasis altera exurgit membrana, quæ iterum circumvoluta vas majus constituit; neque maxima alio nascuntur modo. Hinc, ut fibra major à minori, sic vasa majora suam à minoribus ducunt originem. At hoc discriminis intercedit, quod elementa fibræ majoris vix ulli sint morbo obnoxia, dum vasa majora, eosdem cum suis principiis patiuntur manes. Porro posita fibrarum rigiditate, rigescunt vasa ultima, persistente eadem nutritione, vel levissimâ materiæ portione obturabitur illorum tantæ exilitatis diameter, ut ipsam oculorum aciem microscopio armatam effugiat, cito coalescent. Tum rigentibus vasorum majorum parietibus, à fluidis ægè dilatantur imò non ita dilatantur ac antea; hinc debilior illorum *Elastici*; hinc imminuta actio in fluida, quæ, ideo solum in statu sano ad extrema usque vasculorum perveniunt, quod tensa semel vasa propiora, sese restituendo, ipsa validissimè premant, & cogant effluere quâ via pauiditur. At gradus hic rigiditatis non ita formidandus, ac si vasorum membrana quædam cartilagineum indolem induceret, ut pluries, apud Anatomistas, docuit nos cadaverum inspectio; tunc enim cessat motus omnis, ingruitque mors ineluctabilis.

V.

AT quis arguet, vasa umbilicalia, citò in adultis oblitterantur & in ligamentum abeunt, nullo tamen exinde accedente morbo. Cur ergo, aut quomodo pejorem ac alia sortem experiuntur? Hæc ita decrevit ingeniosa parens natura propositos ut assequeretur fines. Nempe quâ parte ad umbilicum accedunt hæc vasa, tenuissima sunt abdominis integumenta, unde minimum irruenti sanguine renixum obtulissent; hinc morbi gravissimi. Alia sunt præterea vasa quæ prædictorum vices gerunt. Jam verò graviditatis initio, nulla in fœtu deprehenduntur ostium vestigia, cartilaginea sunt omnia. Accedente partus tempore, paulatim duriores evadunt prædictæ partes, ita tamen ut in recens natis molles adhuc sint & ad nutum tractabiles. Crescit infantulus; pau-

4
 cissimisq[ue] annis elapsis, quæ vix pulvis soliditatem adæquabant, tantam assu-
 cuta sunt duritiem, ut non nisi difficillimè rumpi possint. Docuit nos etiam
Autoptia apophyses plurimas in *Epiphyses* temporis lapsu facere. Norunt omnes
 ossa innominata in adultis tribus constare partibus, junctis sibi invicem, in-
 terpositis cartilaginibus, sic tamen in ætate provectioribus conjunguntur, ut
 frangi facilius quàm dissociari queant. Quoties vidimus ossa duo innominata,
 unicum os efficere? Quas mutationes impedito liquidorum per vasa transitui
 deberi, nemo sapiens diffitebitur. His accuratè perspectis, cùm partes aliæ
 corporis non alterius sint ac ossa, conditionis, cùm eodem modo formentur,
 nutriantur, crescant, cùm sit eadem utrobique nutritionis ratio, materies,
 quis nobiscum non concluderet?

Ergò Senium à fibrarum rigiditate.

DOMINI DOCTORES DISPUTATURI.

M. Michael-Philippus Bou-
 vart.

M. Ludovicus-Jacobus Pipe-
 reau.

M. Ludovicus Lemery, Me-
 dicus Regis ordinarius, Re-
 gieque Scientiarum Aca-
 demie Socius, & in Horto
 Regio Chymis Professor.
 M. Petrus le Tonnelier.

M. Michael-Josephus Ma-
 jault.

M. Joannes Isoard.

M. Antonius Ferrein.

M. Bartholomeus Murry.

M. Nicolaus Andry, Anti-
 quus Facultatis Decanus &
 Lector Regius.

Proponebat Parisiis, LUDOVICUS-ALEXANDER
 VIEILLARD, San-Laudæus Constantiensis, Baccalau-
 reus Medicus, A. R. S. H. 1739. à sextâ ad meridiem,